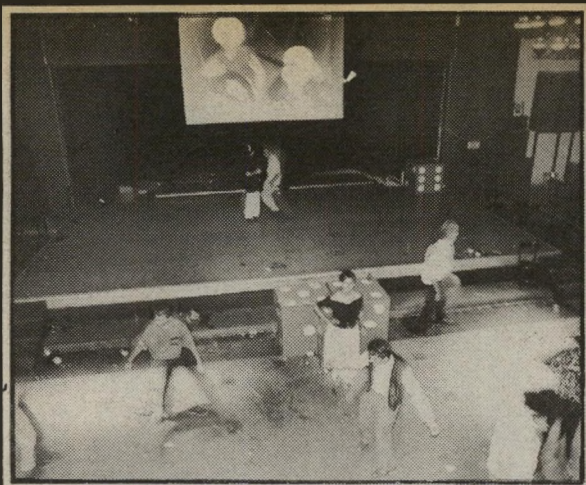

קצת לפני 5.00. ברחובות
כבר רואים אנשים המחכים
לאוטובוס הראשון, שייקח או-
תם לעוד יום של עבודה. חופי-
הרחצה מתמלאים ברוחצים.
עדיין חשוך. שעון-קץ. וב-
דיסקוטק הכי IN בתל-אביב,
עד לרגע זה, "דיגי", מסרבים
המאחרים בנשף להיפרד מרחי-
בת-הריקודים. כל אחד לעצ-
מו. רוקדים לבד. חיוך עייף על
הפנים.

אין מועלים ערביים. האינתיפאדה ניצחה. גם עבודות שהיו עד לפני זמן קצר
„עבודות של ערבים“, מאוישות כיום בידי יהודים. לילה ארוך בתל-אביב, בלי
אף ערבי אחד. באיזור שוק-הכרמל, בשכונת-מגנסיפורי, עיר ערבית קטנה בלב
תל-אביב, לא רואים ערבים מסתובבים ברחוב או יושבים על מירפסות, מאזינים
למוסיקה. רק לפני זמן קצר נהגו לעשות כך אחרי יום-עבודה. היום הם אינם,
ואת עבודת סימון-הכבישים, כמו שאר עבודות-הלילה, עושים בחורים יהודיים.

צפונה יותר, במיסעדת „ניו-יורק“ ברחוב
דיזנגוף. הכל סגור. איש אחד חסר-בית
משמש לבעלי המקום כ„שומר חिनם“. יושב
ליד השולחנות וקורא את עיתוני-הבוקר.
הוא מחפש עיתונאי. „יש לי מידע על
ממשלת פולין. אמסור אותו רק לעיתונאי.“
עיניו כחולות מאוד, נקיות מאוד, עומדות
בניגוד גמור לבגדיו המזהמים. בלילה
פתאום תופסים שבתל-אביב, ישנם מי
שאינן להם לאן ללכת ומהיכן לחזור.

ביציאה מתל-אביב כבר
כמעט אור-יום. מכוניות של
מבלי-לילה מתערבבות במכו-
ניות הלוקחות את בעליהן לע-
בודה. את ארובת רדינג מני-
קים, מכינים אותה ליום חדש
של צריכת חשמל מוגברת, של
שימוש בלתי-פוסק במזגנים.
כבר נעשה דביק ולח. פקקי-
תנועה ראשונים מתחילים
להתהוות בכניסות לעיר. רק
כמה שעות קודם לכן היו אלה
פקקים של מבליים. עכשיו חל-
קם מתערבב בפקק ארוך ואינ-
סופי של תל-אביב שונה.

